

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 75.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939962288.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Jeg kan tænke mig, hvorledes Du her afbryder Læsningen, og seer ned ad Siden, for at faae at vide »hvad der gaaer af hende.« Jeg maa heller skynde mig at tilfredsstillе Din Nysgjerrighed, især da jeg ikke har mange Minuter til min Raadighed. Da jeg sidst skrev, fortalte jeg Dig, saavidt jeg husker, om hvorledes jeg gjorde Annas Bekjendtskab. Kort efter bleve vi inviterede til Middag, og siden den Tid har jeg været ofte, og i de sidste fjorten Dage daglig sammen med hende. Hun fortjener at kjende Dig, og elskes af Dig, og dog ere I saa forskjellige. Hun er saa *unbefangen* (jeg maa laane et tydsk Ord, men jeg trøster min Nationalfølelse med at vi nok have i vort eget Sprog et som er tigange bedre, naar jeg bare kunde finde det), saa barnlig munter og himmelsk god. Hun bringer Liv i det Døde. De kjedeligste Arbeider blive morsomme, naar hun deeltager deri; den almindeligste Conversation bliver underholdende, naar 76 hun blander sig deri. Hun er skabt til at være det daglige Livs gode Genius. - Hun ligner sin Broder, men han er en Mand, ligesaa ægte mandig, som hun er sand kvindelig. Han ligner Sandheden - Solen! Før jeg lærte ham at kjende, kjendte jeg slet ikke Livet! Jeg saae Alt i et jævnt Mørke, hvorigjennem kun Evighedens Lys svagt glimtede. Da han kom - hvor forandret blev ikke Alt, som ved et Trylleslag. Har Du seet Solen staae op? Seet hvor mild, hvor majestætisk den stiger op paa Himlen og ligesom drager Jorden frem af Mørket ved sine Straalers Magt? Hvorledes de ubetydeligste Gjenstande, de mindste visne Straae, kunne glimre som Guld i dens Lys? Da kan Du gjøre Dig en Idee om ham, og den Magt han udøver over sine Omgivelser. Nu først veed jeg, at Jorden er yndig og rig paa Fryd; nu først elsker jeg alle Mennesker, uden at veie deres Evner og Mangler, Dyder og Feil. Jeg elsker dem Alle, thi Solen skinner jo paa Høie og Lave, Gode og Onde. Jeg kunde falde Frøken Sonne om Halsen, og tigge hende om at glemme den gamle kjedelige Uenighed, hvis ikke hendes spodske Mine virkede paa mig som kjørende Pulver, hvergang jeg seer hende. Gud skee Lov for mine nye Venner! De misforstaae mig aldrig, og i dem finder jeg alt forenet, hvad der er skjønt og elskeligt. Jeg tænker ikke mere, som før. Hvad behøves en møisommelig Søgen efter Sandheden, naar jeg seer den, i al sin oprindelige og guddommelige Skjønhed, udtrykt i de Menneskers Aand, jeg lever med? Jeg trænger ikke mere til Digterne! Hvert Øieblik er et Skjønhedsdigt, mere rigt paa Poesie, end selv vor Øhlenschlägers deiligste Sange jeg kjender slet ikke den forrige Clara! Jeg har glemt hende for den ny, som er en Gave af Himlen, som forbarmede sig, og kom ned til mig, da den ynkedes over mine barnagtige Forsøg paa at komme op til den. Hvorfor skulde jeg ogsaa tænke paa den Tid, som er forbi, da den nuværende paa en saa behagelig Maade gjør Fordring paa min Opmærksomhed? - Anna kommer vist snart! Imorgen - o, jeg kunde synge høit af Glæde, ved Tanken derom - imorgen skal der være Skovbal hos Baronnen. Anna og jeg ville være ensklædte, i Hvidt, og med røde Rosenkrandse om Haaret. Der er endnu lidt ved mine Sager at ordne, og der hører jeg Annas Vogn; hun kommer for at hente mig; saa bliver jeg der imorgen over. Da skal Du høre videre fra mig.